

LENINA KAROGS

Iziet kopā 1990. gada
29. martā.
Maksa 3 kap.

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS
UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKKRAKSTS

Nr. 12 (6016)
OTRDĪEN,
1990. gada 30. janvāri

Līvānu pilsētas padomes sesija

Līvānu pilsētas jaunā sasaukuma Tautas deputātu padomes pirmā sesija sāka darbu 17. janvārī.

Sesijā apstiprinātas pilnvaras 48 pilsētas padomē ievēlētajiem deputātiem (divos vēlēšanu apgabalos izvirzītie kandidāti neieguva nepieciešamo balsu skaitu).

Aizklāti balsojot, par Līvānu pilsētas Tautas deputātu padomes neatbrīvoto priekšsēdētāju sesijā ievēlēts A. Pirtnieks — Līvānu zonālās slimnīcas galvenā ārsta vietnieks, par viņa atbrīvoto vietnieku — A. Jeļisejevs — profesionālo ugunsdzēsēju daļas šoferis.

Par pilsētas Tautas deputātu padomes revīzijas komisijas priekšsēdētāju ievēlēta S. Pudova — Līvānu PMK saimniecības daļas vadītāja.

Ar balsu vairākumu par Līvānu pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētāju deputāti ievēlēja J. Znotiņu.

25. janvārī sesija darbu turpināja. Tika apspriestas pilsētas padomes priekšsēdētāja, viņa vietnieka un sekretāres (par sekretāri ievēlēta N. Stivrīške — Jersikas deviņgadīgās skolas skolotāja) funkcijas.

Deputāti noklausījās pilsētas padomes pastāvīgo komisiju pro-

grammas (pavisam izveidotas septiņas pastāvīgas komisijas: kultūras, izglītības un sporta; ekoloģijas un veselības aizsardzības; ekonomikas un finansu; darba resursu un migrācijas regulēšanas; pilsētas sociālās attīstības; rūpniecības, transporta un sakaru; tirdzniecības un sadzīves pakalpojumu).

Pamatojoties uz darba grupas priekšlikumiem, izveidota tiesiskās kārtības un likumības nodrošināšanas palīgkomisija.

Sesijā apstiprināti izpildkomitejas štati. Sakarā ar pilnvaru izbeigšanos no ieņemamā amata atbrīvota pilsētas izpildkomite-

jas priekšsēdētāja vietniece, V. Leina.

Izskatījuši skaitlisko (9 cilvēki) un personālo izpildkomitejas sastāvu, deputāti ar balsu vairākumu apstiprināja pilsētas izpildkomiteju. Tās sastāvā: J. Znotiņš — priekšsēdētājs, G. Niļova — izpildkomitejas sekretāre, L. Seļfers — dzīvokļu un komunālās saimniecības ražošanas apvienības direktora vietnieks, A. Nikitova — Līvānu I. vidusskolas direktore, A. Sopulis — pilsētas kultūras nama direktors, V. Kivlenieks — apvienotās katlu māju un siltumtīklu direkcijas iecirkņa priekšnieks (tātad «vietējā valdībā» vēl ir trīs vakantas vietas).

Pilsētas padome apstiprināja budžetu 1990. gadam.

Pieņemti arī citi lēmumi:

izveidot pilsētas izpildkomitejā ekspertu un konsultantu grupu par Līvānu apbūvi.

noslēgt līgumu ar Daugavpils specializēto apvienību «Signāls» par ceļazīmju uzstādīšanu pilsētā.

Līvānu patērētāju biedrībai uzdots ar šī gada 1. martu ieviest talonus kafijai.

Pilsētas Tautas deputātu padomes sesijas nolēmts turpmāk sasaukt katru mēneša pirmajā un trešajā pirmdienā, sākot sesiju darbu plkst. 13.00 (par to deputātiem tiks paziņots iepriekš).

I. KOROLOVA

Deputāta kandidāte

Pagājušo svētdien uz pirmsvēlēšanu sapulci rajona kultūras namā ieradās ap 300 Preiļu pilsētas un apkārtnējo ciemu iedzīvotāju. Viņi pulcējās, lai izvirzītu kandidātu Latvijas PSR tautas deputāta vēlēšanām 160. Preiļu vēlēšanu apgabalā.

Kā demokrātiski pienākas, ievēlēja sapulces vadītāju, sekretāru un balsu skaitišanas komisiju.

Sapulces vadītājs A. Vucāns paziņoja, ka Preiļu pilsētas vēlēšanu iniciatīvas grupa par deputāta kandidāti Latvijas PSR Augstākās Padomes vēlēšanām 160. Preiļu vēlēšanu apgabalā ieteikusi Valentīnu Zeili, Latvijas Valsts universitātes docenti, ekonomisko zinātņu kandidāti. Viņa pēdējos gados piesaistījis republikas sabiedrības uzmanību ar savu aktivitāti dzīves pārbūves procesos.

Valentīna Zeile sapulces dalībniekiem izklāstīja savu platformu, kurā galvenais ir: Latvijai un tās iedzīvotājiem jāatgūst pašcieņa, jāpārvar iedzīvotāju dzīves un izglītības līmeņa straujā krišana, Latvijai jākļūst tiešām suverēnai valstij. Viņa atbildēja uz daudziem jautājumiem.

Atklāti balsojot, ar 279 balsīm «par» un 4 balsīm «atturas» iedzīvotāju sapulce izvirzīja Valentīnu Zeili par deputāta kandidāti Latvijas PSR Augstākās Padomes vēlēšanām 160. Preiļu vēlēšanu apgabalā.

J. AIZKALNS

- Apvienības «Lauktechnika» fermu tehnisko apkopju stacijā viens no labākajiem darba darītājiem ir atslēdznieks
- Vasilijis Ivanovs (attēlā). Viņš strādā pie dziļumsūkņu nomaiņas. Apvienībā
- jau nostrādājis trīsdesmit gadus.

J. SALNAVIĒSA foto

Par Latvijas PSR valsts ģerboni, karogu un himnu

Kā jau tika ziņots, republikas vienpadsmitā sasaukuma Augstākās Padomes četrpadsmitā sesija pieņēma lēmumu, kurā norādīts, ka tā uzskata par nepieciešamu mainīt Latvijas PSR valsts simboliku — atzīt par oficiālajiem valsts simboliem sarkanbaltsarkano karogu, 1921. ga-

dā apstiprināto Latvijas Republikas ģerboni un himnu «Dievs, svētī Latviju!».

Piedāvājam fragmentus no valsts un nacionālās simbolikas darba grupas vadītāja vietnieka akadēmiķa JANA STRADINA ziņojuma, ko viņš sniedza šajā sesijā, kas janvāra vidū notika Rīgā.

Jautājums par mūsu republikas oficiālās simbolikas maiņu ir ļoti principiāls. Jau pērn tas ieskanējās daudzās kolektīvās un individuālās vēstulēs. Var argumentēti pamatot, ka pašreizējā republikas simbolika saistās ar 1940. gada notikumiem Baltijā, ar staliniskajām deformācijām, ka tā pieņemta bez jebkādas konsultēšanās ar tautu un republikas sabiedrību, un tagad, kad Latvija sāk savu ceļu uz suverenitāti, tas ir anahronisms. Sabiedrībā arvien plašāk iesakņojas apziņa, ka Latvijas Republikas iekļaušana PSRS sastāvā 1940. gadā nav bijusi likumīga, tātad vēsturiskie simboli «de jure» turpina pastāvēt.

Kopš 1988. gada vasarā visplašāko tautas aprindu attieksme pret simboliem bijusi redzama skaidri un nepārprotami. Latviešu tautas nobalsojums būtībā jau ir noticis. Un gribu vēl piebilst, ka gan karogu, gan himnu ir atzinušas arī Latvijas tautu nacionālās kultūrbiedrības, tātad nekādas starpnacionālās kolīzijas šis jautājums nav izraisījis. Iebildumi pret Latvijas vēsturiskās simbolikas atjaunošanu nāk gan no labās puses — no konservatīvajiem spēkiem, gan no kreisās puses — no mūsu radikāļiem. Vieni saka, ka šī simbolika esot nepieņemama kā buržuāziskās Latvijas simbolika, otri teic, ka simbolu pieņemšana būtu okupācijas varas legitimēšana, tos varēsot atzīt tikai tad, kad oficiāli būšot atzīta Latvijas Republika, un pagaidām tie varētu būt vienīgi neatkarības cīņas simboli.

Atļaujiet man izteikt savu viedokli par to, ko izsaka valsts karogs. Valsts karogs izsaka to, ka pastāv valsts, pastāv valsts ideja, arī valsts suverenitāte. Sarkanbaltsarkana karogs, kura vēsture meklējama jau 13. gadsimtā, atdzima pirmajā pasaules karā. 1917. gada pavasarī pēc Februāra revolūcijas tas kļuva par cīņas simbolu par Latvijas valstiskumu — sākumā autonomijas, vēlāk neatkarīgas valsts veidā. Tas kļuva par Latvijas Republikas oficiālo simbolu, un arī pēc Latvijas iekļaušanas PSRS sastāvā līdz 1940. gada 25. septembrim palika valsts karogs. Jā, sarkanbaltsarkana karogs ir Latvijas Republikas simbols, un noteikti tas ir vispār-

nacionāls Latvijas valstiskuma simbols.

Valsts karogs parasti nemainās līdz ar politiskajām norisēm, ar sabiedriskās iekārtas maiņu, izņemot varbūt lielo monarhiju vai impēriju sabrukumu, kā tas bija Francijā, kad Burbonu karogu nomainīja «trikolors». Vācijā, sabrūkot otrajai impērijai, kā arī Krievijā un Austroungārijā. Austrumeiropas valstīs pēc otrā pasaules kara tika saglabāti vecie karogi, tikai reizēm papildinot tos ar šķietami laikmetīgu atribūtiķu, ko tagad, kā mēs redzam, steidzami montē arī no karogiem.

Var iebilst, ka atšķirībā no Austrumeiropas valstīm Baltijas republikas 1940. gadā nesaglabāja savu neatkarību. Taču palūkosimies no citas puses. Suverenitātes atgūšana nav vienreizējs akts, bet gan process, kura līdzdalībnieki un liecinieki mēs esam.

Mums vēl ir ļoti spēcīgi unitārās valsts piekritēji, kuriem pats republikas valstiskums šķiet fikcija. Ar kādu karogu lai Latvija reprezentējas ārzemēs, ja paralēli funkcionē oficiālais sarkanbaltsarkana karogs? Tad ārzemnieki var domāt, ka pēdējais pārstāv tikai radikālo opozīciju, nevis tautas vairākumu. Atgādināšu, ka vācu okupācijas laikā Holandē, Beļģijā, Norvēģijā un Francijā tika lietoti attiecīgo valstu simboli, arī Čehoslovākijā pēc 1948. gada karogs nemainījās. Pat otrādi, visur tas iedvesmoja cīņai par suverenitātes atjaunošanu. Manuprāt, karoga atjaunošana būtu kaut neliels solis uz priekšu, ar ko cīņa par Latvijas suverenitātes atgūšanu demokrātiskā parlamentārā ceļā varētu tikai iegūt.

So soli var akceptēt katrs, kas atzīst Latvijas valstiskuma pastāvēšanu, neatkarīgi no viņa viedokļa par tās nākotnes statusu. Turklāt karoga problēma manuprāt nav atraujama no himnas un ģerboņa problēmas. Tādēļ arī par tiem es gribētu teikt dažus vārdus.

Baumaņu Kārļa «Dievs, svētī Latviju!» ir ne tikai oficiāls Latvijas Republikas simbols, bet arī tautas lūgšana, kas radusies pirmo Vispārējo dziedāšanas

svētku laikā 1873. gadā un gadu gaitā iekarojusi latviešu tautas sirdi. Pašreizējai Anatola Liepiņa sacerētājam himnai, kuras pirmajā variantā turklāt bija vārdi «Ar Staļinu sirdi mēs iesim mūdien», patiesām nepiemīt nedz himniskuma, nedz idejas spēks, un tās radio atskaņojumi no rītiem ir izraisījuši drīzāk negatīvas emocijas nekā pacēlumu. Pirms pusotra gada pavidēja doma, ka varbūt būtu jā sacer gluži jauna himna vai jāakceptē par himnu «Daugav's abas malas», taču tagad diez vai tautas vairākums šādu lēmumu pieņems. Par himnu jāatjauno «Dievs, svētī Latviju!». Tāds būtībā ir viennozīmīgs Latvijas tautas vērtējums. Starp citu, himna nav Konstitūcijas jautājums, tās akceptēšana neprasi divas trešdaļas balsu.

Taču himnu nevajadzētu šķirt arī no ģerboņa. 1921. gadā akceptētais ģerbonis tik tiešām ir radies kā Latvijas Republikas simbols, kas, jāpiebilst, nebija pirmais Latvijas Republikas ģerbonis.

Sajā no heraldikas viedokļa nevainojami izveidotajā ģerbonī parādīta arī Latvijas gadsimtu vēsture, tās kādreizējā novadu sašķeltība un atkalapvienošana, arī tās saites ar kalmiņzemēm, jo, starp citu, lauva ir nācis ar Vācijas, bet grīfs — ar Polijas starpniecību no grieķu un latīņu tēlu pasaules. Ģerbonis un tā skaidrojums diemžēl nav tā iesakņojies tautā kā karogs un himna. Turklāt Latvijas Republikā, kā zināms, pastāvēja liels ģerbonis, kurā valrogu ar simboliem turēja sarkans lauva un balts grīfs, un mazais ģerbonis bez heraldikas zvēriem ārpusē. Lielo ģerboni drīkstēja lietot valsts prezidents un viņa pilnvarotās amatpersonas un iestādes, bet mazo — pārējās amatpersonas, kam bija tiesības uz valsts zīmogu. Mūsu vēsturiskajā realitātē būtu jānosaka šīs funkcijas. Tādēļ jāizstrādā nolikums par ģerboni.

Šie simboli, par kuriem es runāju, ir ne tikai mūsu pagātne un nākotne, bet arī mūsu tagadne, lai kāda tā būtu.

LATINFORM preses dienests

